

Sygn. akt VW 5326/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Klaudia Milek

Protokolant: Patrycja Prokop

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach : 7.03, 25.07.2017 roku sprawy, przeciwko B. B. s. C. i J. z domu W. ur. (...) w W. obwinionego o to że:

1. W dniu 30.09.2016 r. o godz. 12:25 w W. na ul. (...), naruszył zasady określone w art. 20 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 ze zm.), w ten sposób, że kierując na drodze publicznej samochodem marki J. o nr. rej. (...) na obszarze zabudowanym w godz. 5:00 - 23:00 przekroczył dopuszczalną prędkość 50 km/h o 61 km/h poruszając się z prędkością 111 km/h

tj. o czyn z art. 92 a Kodeksu wykroczeń.

2. W tym samym miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym naruszył zasady określone w art. 38 pkt 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 ze zm.), w ten sposób, że kierując na drodze publicznej samochodem marki J. o nr. rej. (...) pomimo obowiązku nie posiadał przy sobie dokumentu stwierdzającego uprawnienie do kierowania kat. B

tj. o czyn z art. 95 Kodeksu wykroczeń.

3. W tym samym miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym pomimo obowiązku nie udzielił prawdziwej wiadomości policjantowi upoważnionemu z mocy ustawy do legitymowania co do posiadania przy sobie dowodu osobistego, czym wprowadził funkcjonariusza w błąd

tj. o czyn z art. 65 § 2 Kodeksu wykroczeń.

orzeka

I. Obwinionego B. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to na podstawie art. 92 a kw. w zw z art. 9 par 2 kw. wymierza karę grzywny w wysokości 800 (osiemset) złotych.

II. Zasądza od obwinionego 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty , obciąża go w części kosztami postępowania w sprawie w kwocie 303,72 zł (trzysta trzy złote , siedemdziesiąt dwa grosze)

Sygn. akt V W 5326/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 30 września 2016 r. około godziny 12.25 B. B. jechał swoim samochodem marki J. o numerze rejestracyjnym (...) ulicą (...) w W. od strony ul. (...) w kierunku ul. (...) z prędkością 111 km/h, gdzie prędkość dopuszczalna wynosi 50 km/h. Pomiaru prędkości dokonał funkcjonariusz policji za pomocą urządzenia laserowego (...) (...), numer fabryczny (...). Kierujący pojazdem został zatrzymany przez patrol policji w składzie sierż. szt. M. K. i asp. szt. R. K.. Podczas kontroli, B. B. oświadczył, że nie posiada przy sobie prawa jazdy ani dowodu osobistego. Odmówił także przyjęcia nałożonego na niego mandatu karnego kredytowanego w wysokości 500 zł. Funkcjonariusze policji wezwali drugi patrol. Dopiero wówczas obwiniony okazał dowód osobisty, który jednak posiadał w samochodzie.

B. B. zarzucono popełnienie trzech wykroczeń, tj. o to, że:

1. w dniu 30.09.2016 r. o godz. 12:25 w W. na ul. (...), naruszył zasady określone w art. 20 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 ze zm.), w ten sposób, że kierując na drodze publicznej samochodem marki J. o nr rej. (...) na obszarze zabudowanym w godz. 5:00 - 23:00 przekroczył dopuszczalną prędkość 50 km/h o 61 km/h poruszając się z prędkością 111 km/h - czyn z art. 92a Kodeksu wykroczeń;
2. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym naruszył zasady określone w art. 38 pkt 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 ze zm.), w ten sposób, że kierując na drodze publicznej samochodem marki J. o nr rej. (...) pomimo obowiązku nie posiadał przy sobie dokumentu stwierdzającego uprawnienie do kierowania kat. B - o czyn z art. 95 Kodeksu wykroczeń;
3. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym pomimo obowiązku nie udzielił prawdziwej wiadomości policjantowi upoważnionemu z mocy ustawy do legitymowania co do posiadania przy sobie dowodu osobistego, czym wprowadził funkcjonariusza w błąd - o czyn z art. 65 § 2 Kodeksu wykroczeń.

W pisemnych wyjaśnieniach (k. 20-22) obwiniony przyznał się od nieposiadania w czasie kontroli dokumentu prawa jazdy, nie przyznał się do pozostałych zarzutów. W zakresie wykroczenia z art. 65 § 2 kw., obwiniony stwierdził, że udzielił prawidłowej odpowiedzi, że nie ma dowodu osobistego przy sobie, gdyż miał go w samochodzie, który był zamknięty. Jeden z policjantów sam chciał przeszukać samochód obwinionego w celu znalezienia dowodu. Po około 20 minutach, gdy policjanci zaproponowali mu, że zabiorą go na komisariat w celu ustalenia tożsamości, obwiniony sam znalazł swój dowód osobisty w samochodzie, jak to określił, „chcąc zaoszczędzić swój i policji czas”. W zakresie zarzutu z art. 92a kw, obwiniony podniósł, że przekroczenie prędkości o 61 km/h nie zostało mu udowodnione. Stwierdził, że urządzenie, którym posługiwali się policjanci nie spełniało wymagań określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17.02.2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. 2014, poz. 281). Zdaniem obwinionego, funkcjonariusz policji nie był prawidłowo przeszkolony do używania urządzenia pomiarowego.

Wyrokiem nakazowym z dnia 28 listopada 2016 r. Sąd uznał B. B. za winnego zarzucanym mu wykroczeń. Sprzeciw od wyroku nakazowego wniósł obwiniony. Zarzucił, że jego wina nie została udowodniona. Podtrzymał argumentację z pisemnych wyjaśnień.

Obwiniony ma 33 lata, z zawodu jest matematykiem, pracuje w branży IT. Jego stan majątkowy to samochód warty ok. 20.000 zł oraz zadłużenie na kwotę 70.000 zł. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Był uprzednio karany za wykroczenia w ruchu drogowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: częściowo wyjaśnień obwinionego (k. 20-22, 57-58), zeznań świadka M. K. (k. 6, 58-59), notatki urzędowej (k. 1), świadectwa legalizacji przyrządu do pomiaru prędkości (k. 7), informacji o wpisach do ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 13), opinii ustnej biegłego z zakresu ruchu drogowego (k. 72-74) dokumentacji fotograficznej sporządzonej przez biegłego (k. 68-70).

Sąd zważył, co następuje:

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do uznania, że B. B. swoim zachowaniem wypełnił znamiona ustawowe wszystkich trzech zarzucanych mu wykroczeń. Podnoszone przez obwinionego argumenty w żaden sposób nie prowadzą do wykluczenia jego odpowiedzialności. Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego za wiarygodne w zakresie, w jakim potwierdza fakt interwencji policji w miejscu i czasie opisanym w zarzutach, przyznaje, że nie posiadał przy sobie dokumentu prawa jazdy oraz przyznaje, że początkowo nie okazał dowodu osobistego policjantom, a zrobił to dopiero później. Nie są natomiast wyjaśnienia obwinionego wiarygodne w pozostałym zakresie. W ocenie Sądu, twierdzenia obwinionego, jakoby nie można było zidentyfikować pojazdu za pomocą urządzenia pomiarowego są jedynie przyjętą przez niego linią obrony. Kwestia została poruszona w opinii biegłego, który wykluczył możliwość, aby urządzenie laserowe, którym mierzono prędkość, „pomyliło” pojazd obwinionego z innym pojazdem. Bezpodstawne są twierdzenia obwinionego, jakoby urządzenie do pomiaru prędkości nie spełniało wymogów, określonych w Rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych. W aktach sprawy (k. 7) znajduje się kopia świadectwa legalizacji ponownej urządzenia (...) 20-20 100LR, wydane przez dyrektora Okręgowego (...) Miar w Ł., ważne na dzień przeprowadzania pomiaru. Trudno uznać za dowód podważający rzetelność pomiaru nagranie programu telewizyjnego, złożone przez obwinionego na rozprawie. Ponadto, w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie, obwiniony stwierdził, że był przekonany, iż w miejscu zdarzenia obowiązuje ograniczenie prędkości do 60 km/h, zaś jechał 69 km/h, gdyż „pozwala sobie na tolerancję” (k. 58). Tym samym, obwiniony przyznał się do tego, że jechał szybciej niż wymagały tego przepisy prawa o ruchu drogowym, jednak nie tak szybko, jak zostało mu zarzucone. W ten sposób, obwiniony sam ukazał swój, dość swobodny, stosunek do jazdy zgodnie z przepisami. Klóci się to z wyrażonym w mowie końcowej obwinionego stwierdzeniem, że „jest ostrożnym kierowcą, kontrolującym swoją prędkość w trakcie jazdy po mieście” (k. 75).

Zeznania świadka M. K. są w ocenie Sądu wiarygodne. Świadek jest policjantem, który dokonywał kontroli prędkości oraz zatrzymania obwinionego. Zeznawał na okoliczności związane z wykonywaniem obowiązków służbowych, a jego zeznania są spójne i logiczne.

W pełni wiarygodna jest opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego. Biegły został powołany w celu ustalenia możliwości precyzyjnego zbadania za pomocą urządzenia laserowego prędkości, z jaką porusza się konkretny pojazd i ewentualnej pomyłki z innym pojazdem. Biegły po dokonaniu oględzin miejsca zdarzenia stwierdził, że miejsce to jest predysponowane do prowadzenia pomiaru prędkości przyrządem laserowym, droga przed miejscem zdarzenia ma przebieg prostoliniowy i nie ma obiektów które mogłyby zakłócać obserwację zbliżających się pojazdów. Przyrząd, którym dokonano pomiaru jest urządzeniem laserowym, co daje bardziej precyzyjne wyniki pomiaru niż urządzenia radarowe. Długość wiązki radarowej określana jest w metrach i centymetrach, zaś w przypadku laserów są to nanometry, dzięki temu, mimo pewnej propagacji odchylenia takiej wiązki jej rozmiary są bardzo małe i możliwe jest nacelowanie punktu badani wiązki laserowej na konkretny pojazd. Opinia biegłego jest spójna i logiczna, wyczerpująca odpowiada na problem, którego dotyczy.

Wiarygodne są w ocenie Sądu, dowody z dokumentów, znajdujących się w aktach sprawy, gdyż ich rzetelność i autentyczność nie była kwestionowana w toku postępowania.

Odpowiedzialności za wykroczenie z art. 92a kw podlega kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny. Zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 5.00-23.00 wynosi 50 km/h. Wiedza na ten temat powinna być dla każdego kierującego pojazdem oczywistością. Obwiniony jechał z prędkością 111 km/h, a więc przekroczył dopuszczalną prędkość o 61 km/h.

Wykroczenie z art. 95 kw. popełnia, kto prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu pojazd, nie mając przy sobie wymaganych dokumentów. Do popełnienia tego wykroczenia, obwiniony się przyznał, tym samym fakt ten nie budzi wątpliwości.

Wykroczenie z art. 65 § 2 kw. popełnia, kto wbrew obowiązkowi nie udziela właściwemu organowi państwowemu lub instytucji, upoważnionej z mocy ustawy do legitymowania, wiadomości lub dokumentów co do okoliczności wymienionych w § 1 (tożsamości własnej lub innej osoby, obywatelstwa, zawodu, miejsca zatrudnienia lub zamieszkania). W przedmiotowej sprawie, B. B. podczas interwencji odmówił funkcjonariuszom Policji okazania dowodu osobistego, tłumacząc, że nie ma go przy sobie. W rzeczywistości miał go w samochodzie. Skoro obwiniony miał dowód osobisty w samochodzie, to powinien był go okazać niezwłocznie po wezwaniu przez policjanta. Tymczasem, jak podnosi w pisemnych wyjaśnieniach, zamknął samochód i oświadczył, że nie ma dowodu przy sobie, zaś dopiero po 20 minutach, gdy policjanci zaproponowali, że zabiorą go na komisariat w celu ustalenia tożsamości, obwiniony zaczął szukać swojego dowodu w samochodzie. Takie zachowanie ewidentnie świadczy o odmowie potwierdzenia tożsamości i tym samym utrudnienia działania patrolu Policji, a czynnikiem, który przekonał obwinionego do tego, żeby jednak dowód osobisty okazać było ryzyko przewiezienia go na komisariat Policji i tym samym przedłużenie niewątpliwie uciążliwych dla obwinionego czynności.

Obwiniony jest osobą dorosłą, w pełni władz umysłowych, funkcjonującą w społeczeństwie i zdawał, a przynajmniej powinien był zdawać sobie sprawę z norm, które narusza. Wszystkie zarzucone mu wykroczenia popełnił umyślnie.

Ustalając wymiar kary, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw, a zatem pod uwagę brał stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze. Wykroczenia z art. 65 § 2 kw, art. 92a kw oraz art. 95 kw zagrożone są karą grzywny. Zgodnie z art. 9 § 2 kw, jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń, wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów. Sąd ocenił, że orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 800 zł jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionego, biorąc pod uwagę, że doszło do popełnienia aż trzech wykroczeń. Zdaniem Sądu, taki wymiar kary zrealizuje cele prewencji indywidualnej, która ma za zadanie przede wszystkim przeciwdziałanie tego typu zachowaniom w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utrwalanie prawidłowych postaw wobec prawa.

Mając na uwadze możliwości zarobkowe obwinionego i zasadę, iż to obwiniony w wypadku przypisania mu odpowiedzialności winien ponosić ciężar materialny prowadzonego postępowania, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 złotych tytułem opłaty oraz obciążył częściowo kosztami postępowania w sprawie w kwocie 303,72 złotych.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji wyroku.